

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/63/2025
Identifikačné číslo spisu:	5121210525
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:5121210525.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. H., narodeného C., zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Strýčkom, Čadca, F. Kráľa 2080, proti žalovanej H. H., narodenej C., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária AŠTARY, s. r. o., Žilina, Mariánske námestie 29/6, IČO: 53588452, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 46C/82/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. januára 2025 sp. zn. 11Co/52/2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 24. januára 2024 č. k. 46C/82/2021-1129 v spojení s opravným uznesením z 27. marca 2024 č. k. 46C/82/2021-1211 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej zaniknuté rozsudkom Okresného súdu Žilina o rozvode manželstva sp. zn. 41Pc/14/2018 zo dňa 21. 09. 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09. 10. 2020 tak, že do podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej prikázal nehnuteľnosť evidovanú na LV č. XXXX zapísanú Okresným úradom Kysucké Nové Mesto, katastrálnym odborom, pre k. ú. Y, obec Y, okres X. Q. J., a to rodinný dom súp. č. XXX postavený na pozemku parcela C-KN č. 362/2, dvojgaráž bez súpisného čísla postavenú na parcele C-KN č. 362/1 v k. ú. Y a altánok bez súpisného čísla postavený na parcele C-KN č. 362/1 v k. ú. Y, zapísané na liste vlastníctva č. XXX, a to v podiele 1/2-ica v prospech žalobcu a v podiele 1/2-ica v prospech žalovanej (výrok I. v spojení s výrokom II. napadnutého rozsudku), do podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej prikázal nehnuteľnosť evidovanú na LV č. XXXX zapísanú Okresným úradom Kysucké Nové Mesto, katastrálnym odborom, pre k. ú. Y, obec Y, okres X. Q. J., a to garáž bez súpisného čísla, postavenú na parcele C-KN č. 333/8 a pozemok C-KN č. 333/8 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 25 m², a to v podiele 1/2-ica v prospech žalobcu a v podiele 1/2-ica v prospech žalovanej (výrok I. v spojení s výrokom III. napadnutého rozsudku), do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal hnutel'né veci: W. v hodnote 500 eur, satelitovú sadu v hodnote 100 eur, obraz na chodbe v hodnote 15 eur, plastika -

maska v hodnote 10 eur, B. v hodnote 10 eur, taburet v hodnote 5 eur, klimatizáciu v hodnote 20 eur, obojstrannú deku z izby žalobcu v hodnote 20 eur, držiak na bicykel z garáže v hodnote 10 eur, starožitnú stolovú lampu v hodnote 15 eur, elektrický kultivátor v hodnote 40 eur, kosačku značky F. v hodnote 200 eur, krovínorez značky X. v hodnote 150 eur, cirkulár v hodnote 250 eur, a to všetko v celkovej zostatkovej hodnote 1.345 eur (výrok I. v spojení s výrokom IV. napadnutého rozsudku), do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal hnuť veci: kuchynský stôl a šesť stoličiek v hodnote 500 eur, sklenený stolík pod televízor v hodnote 35 eur, obraz na chodbe v hodnote 15 eur, stacionárny bicykel K. v hodnote 30 eur, Práčku J. v hodnote 100 eur, obojstrannú deku z host'ovskej izby v hodnote 20 eur, letnú dvojposteľ v altánku v hodnote 20 eur, rebrík 6-metrový v hodnote 50 eur, svietniky 2 kusy v hodnote 20 eur, kvetináče 2 kusy v hodnote 50 eur, vysávač N. v hodnote 125 eur, rebrík - schodíky v hodnote 10 eur, medený kotol v hodnote 20 eur, výčap na pivo v hodnote 70 eur, a to všetko v celkovej zostatkovej hodnote 1.065 eur (výrok I. v spojení s výrokom V. napadnutého rozsudku), žalobcovi a žalovanej prikázal povinnosť spoločne a nerozdielne splácať záväzok - zostatok úveru čerpaného za trvania manželstva poskytnutého peňažným ústavom ČSOB, a.s., na základe Zmluvy o poskytnutí úveru reg. č. XXXXXX zo dňa 03. 06. 2013 poskytnutého vo výške 55.000 eur, so zostatkom úveru ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov dňa 09. 10. 2020 vo výške 29.390,33 eura a v nesplatennej sume 17.244,09 eura vyčíslennej k 24. 01. 2024 (výrok I. v spojení s výrokom VI. napadnutého rozsudku). Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu úplného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 140,50 eura, a to do 3 dní od právoplatnosti svojho rozsudku (výrok I. v spojení s výrokom VII. napadnutého rozsudku) a rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania (výrok VIII. napadnutého rozsudku).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu proti výrokom I. až VII., rozsudkom z 28. januára 2025 sp. zn. 11Co/52/2024 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením; a určil, že žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že poukazuje na odsek 35 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa súd prvej inštancie zaoberal a v dostatočnom rozsahu vysvetlil východiská, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o prikázaní predmetného rodinného domu a súvisiacich nehnuteľností do podielového spoluvlastníctva strán sporu, a to každému v 1/2, pričom odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie stotožňuje. Rovnako ako súd prvej inštancie odvolací súd zdôrazňuje, že ani jedna zo strán sporu nemala záujem o prikázanie predmetných nehnuteľností do jej výlučného vlastníctva (žalovaná sa v priebehu konania vyjadрила, že o prikázanie by aj záujem mala, ale nemá finančné prostriedky na vyplatenie podielu žalobcu), pričom samotný žalobca v rámci svojich vyjadrení učiných počas konania považoval za vhodné (jediné možné) riešenie, ako sa vysporiadať, aby sa majetok predal a výtazok z predaja rozdelil (viď strana 2 vyjadrenia žalobcu na č. l. 118 až 120 súdneho spisu), prípadne navrhol, aby bol predmetný rodinný dom prikázaný do podielového spoluvlastníctva strán sporu v podiele 1/2 žalobca a 1/2 žalovaná a súčasne, aby bolo zriadené vecné bremeno práva prechodu v prospech žalobcu, jeho rodiny a návštevy, pešo, vozidlom a povozom na parcelách C-KN 362/1 a C-KN 362/2 zapísaných na LV č. XXX v k. ú. Y, obec Y, okres X. Q. J. (viď vyjadrenie žalobcu na č. l. 522 až 529 spisu). V tejto súvislosti odvolací súd taktiež poukazuje na vyjadrenia strán sporu učiné na pojednávaní dňa 14. 11. 2022, podľa ktorých je predmetný rodinný dom inzerovaný v rámci inzercie realitnej kancelárie TUREality, z čoho vyplýva, že už v štádiu konania na súde prvej inštancie boli zo strany sporových strán učiné kroky smerujúce k predaju predmetného rodinného domu. S ohľadom na uvedené argumentácia žalobcu (o tom, že predmetný rodinný dom by mal byť prikázaný do výlučného vlastníctva žalovanej z dôvodu, že ona je výlučnou vlastníčkou pozemkov, na ktorých predmetný rodinný dom stojí, a že žalovaná nesúhlasí so zriadením vecného bremena a práva prechodu cez predmetné parcely v prospech žalobcu) nebola pre rozhodnutie o uvedenej otázke tak zásadnou, nakoľko žalobcovi aj v prípade prikázania predmetného rodinného domu do podielového spoluvlastníctva obidvoch strán sporu nič nebráni v tom, aby sa (v prípade ak nedôjde k ustáleniu usporiadania vzťahov medzi stranami sporu iným spôsobom) súdnou cestou domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva dotknutej nehnuteľnosti, prípadne, ak by mal záujem predmetný dom v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu užívať, domáhať sa zriadenia práva vecného bremena spočívajúceho v práve cesty cez priláhlý pozemok (vo vlastníctve žalovanej) podľa § 151o Občianskeho zákonníka vo svoj

prospech.

2.2. Za rozhodnú pre posúdenie spôsobu vyporiadania predmetných nehnuteľností považoval odvolací súd samotnú sociálnu situáciu obidvoch strán sporu, keď vzhľadom na vek, ako aj sociálne pomery tak žalobcu ako aj žalovanej, nemožno od niektorého z nich požadovať, aby nadobudol tieto nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva. Je potrebné si uvedomiť, že ak by proti vôli niektorej zo strán sporu bolo rozhodnuté o prikázaní týchto nehnuteľností do jej výlučného vlastníctva, tak by z toho mohli rezultovať iba dve možné eventuality. Prvou je možnosť, že niektorá zo strán sporu, ktorá by nadobudla predmetné nehnuteľnosti do jej výlučného vlastníctva, nemala záujem v predmetnej nehnuteľnosti naďalej bývať. V takomto prípade v konaní nebolo preukázané (obidve strany túto skutočnosť popreli a ani v odvolaní nebol zo strany žalobcu vo vzťahu k preukázaniu predmetnej skutočnosti namietaný odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. e) CSP), že by niektorá zo strán mala dostatok finančných prostriedkov na vyplatenie druhej strany (žalobca požadoval „výplatok“ vo výške 158.500 eur, pričom v konaní nebola súčasne sporná existencia ďalšieho spoločného úveru strán sporu v nesplatennej výške 17.244,09 eura). Ak by potom boli predmetné nehnuteľnosti prikázané do výlučného vlastníctva žalovanej, táto by bola odkázaná na budúci, (čo do záujmu potenciálnych kupcov, prípadne kúpnej ceny) neistý predaj dotknutých nehnuteľností tretej osobe za vopred neurčenú cenu. V prípade eventuality, že by sa žalovaná rozhodla naďalej bývať v predmetnom rodinnom dome (ponechať si ho vo výlučnom vlastníctve), tak by si musela zobrať úver na účely vyplatenia žalobcu z hodnoty vyporiadavaných nehnuteľností, a ak (vzhľadom na jej zistené majetkové pomery) by jej vôbec bol poskytnutý úver, (čo v konaní či už na strane žalobcu alebo žalovanej nebolo preukázané) znášala by žalovaná všetky náklady spojené s jeho poskytnutím (okrem iného aj platením úrokov). Odvolací súd potom rovnako, ako to uviedol aj súd prvej inštancie, za takto zisteného skutkového stavu pri reálnom nezáujme o nadobudnutie predmetných vecí do výlučného vlastníctva dotknutých nehnuteľností niektorou zo strán sporu sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zistenému skutkovému stavu zodpovedá rozhodnutie súdu prvej inštancie o prikázaní nehnuteľností vymedzených vo výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie do podielového spoluvlastníctva obidvoch strán sporu, a to každému vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/2 z celku.

2.3. Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že na výstavbu a zariadenie rodinného domu s. č. XXX použil finančné prostriedky v jeho výlučnom vlastníctve, ktoré nadobudol ako dividendy z jeho členstva v urbáre, a to vo výške 22.969,89 eura, ktoré podľa jeho názoru netvorí masu BSM, a ktoré si uplatnil voči žalovanej. Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke odvolací súd opätovne poukazuje na to, že sa jedná o zopakovanie jeho skutkovej argumentácie spočívajúcej v tom, že z urbáru, resp. pozemkového spoločenstva mu boli vyplatené finančné prostriedky, ktoré zodpovedali jeho 14 hlasom, (viď vyjadrenie na pojednávaní zo dňa 15. 05. 2023 v prejednávanom spore na č. I. 576 spisu), pričom na pojednávaní predchádzajúcom vyhláseniu rozsudku, t. j. dňa 24. 01. 2024 opätovne poukázal na potvrdenie urbáru o vyplatených dividendách zodpovedajúcich 12 dielom v urbáre a učinil skutkové tvrdenie, že tieto finančné prostriedky investoval do rodinného domu súp. č. XXX patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. K uvedenej námietke sa podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom vyjadril súd prvej inštancie v odseku 34 odôvodnenia rozsudku, pričom odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje, a preto ich nepovažuje za potrebné opakovať.

2.4. Žalobca v odvolaní ďalej zopakoval svoju argumentáciu týkajúcu sa garáže bez súpisného čísla postavenú na parcele C-KN č. 338/8 a pozemok C-KN č. 338/8 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 25 m², k. ú. Y., obec Y., okres X. Q. J., ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, keď opätovne poukázal na to, že uvedené nehnuteľnosti slúžili výlučne na jeho podnikanie a netvorili súčasť BSM a súčasne, že boli nadobudnuté z jeho finančných prostriedkov. Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke odvolací súd opätovne poukazuje na to, že s otázkou, či predmetná garáž spolu s pozemkom patrí do BSM, sa súd prvej inštancie vyčerpávajúcim spôsobom skutkovo a právne vysporiadal, pričom podrobne analyzoval všetky žalobcom v priebehu sporu sa meniace a čiastočne sa vylučujúce alternatívy, na ktorých bola založená jeho argumentácia, že predmetné nehnuteľnosti patria do jeho výlučného vlastníctva. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, a preto ich nepovažuje za potrebné opakovať.

2.5. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcu, že 6-metrový rebrík nepatrí do BSM, nakoľko sa jedná o dar žalobcovi od jeho synov, keď samotný žalobca sa vo viacerých svojich podaniach (viď podanie zo dňa 28. 06. 2023 na č. I. 639 spisu, ako aj podanie zo dňa 21. 09. 2023 na č.

l. 855 spisu) výslovne vyjadril, že predmetný 6-metrový rebrík patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalobca súčasne v odvolacom konaní zopakoval svoj návrh zo štádia konania pred súdom prvej inštancie, aby splatenie zostatku úveru vo výške 17.244,09 eura ku dňu 24. 01. 2024 prikázal žalovanej, keďže od samotného začiatku až doposiaľ spláca úver iba on bez toho, aby sa žalovaná akýmkoľvek spôsobom podieľala na jeho splácaní. Odvolací súd vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke poukazuje na to, že súd prvej inštancie sa prikázaním predmetného úveru zaoberal vo svojom rozhodnutí, pričom v bode 40. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, prečo prikázal obidvom stranám sporu spoločne a nerozdielne splatiť zostatok úveru čerpaného za trvania manželstva, pričom odvolací súd pri absencii konkrétnejšej odvolacej námietky zo strany žalovaného sa s týmto záverom súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje a považuje tento záver za logický a zodpovedajúci skutkovému stavu veci. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu týkajúcim sa zhodnotenia rodinného domu č. 166, prípadne zhodnotenia pozemku parcela C-KN č. 326 - záhrada o výmere 887 m² v k. ú. Y., ktorá je zapísaná na LV č. XXXX, odvolací súd vyhodnotil odvoláciu argumentáciu žalobcu ako nedôvodnú, keď sa v celom rozsahu stotožňuje tak so skutkovými ako aj právnymi závermi súdu prvej inštancie vyslovenými v odseku 42 odôvodnenia jeho rozsudku a pri zhodnosti odvolacej argumentácie žalobcu s jeho argumentáciou zo štádia konania pred súdom prvej inštancie nepovažuje za potrebné opakovať správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

2.6. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj argumentáciu žalobcu, že pozemok parcela C-KN č. 326 záhrada o výmere 887 m² v k. ú. Y., zapísaná na LV č. XXXX, patrí do masy BSM, keď s uvedenou otázkou sa taktiež podrobne vysporiadal už okresný súd v odseku 42 odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď výstižne poukázal aj na rozpory v argumentácii žalobcu týkajúcej sa uplatnenia nárokov súvisiacich s pozemkom parcela C-KN č. 326 - záhrada o výmere 887 m². S uvedenou argumentáciou súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje, pričom opätovne poukazuje na to, že žalobca v odvolaní iba konštatčne namietal, že predmetný pozemok (parcela C-KN č. 326) patrí do masy BSM, ale tak ako na to správne poukazuje súd prvej inštancie, v spore si uplatnil zhodnotenie predmetného pozemku spočívajúce v rozdielne ceny predmetného pozemku v čase jeho nadobudnutia žalobkyňou a ceny, za ktorú žalobkyňa túto nehnuteľnosť predala. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s predmetnou uplatnenou sumou za zhodnotenie predmetného pozemku, keď rovnako ako vo vzťahu k žalobcom tvrdeným vnosom do rodinného domu súp. č. XXX vo výlučnom vlastníctve žalovanej správne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6NCdo/10/2011, pričom dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu jeho reálnych investícií z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu do oddeleného majetku žalovanej (rodinného domu súp. č. C., prípadne pozemku parcela KN C č. 326).

2.7. Žalobca súčasne namietal, že do masy BSM patrí taktiež výplata sestier žalovanej vo výške 30.000 Sk (t. j. 995,82 eura), keď poukázal na to, že uvedená výplata bola podmienkou darovacej zmluvy, a ak by sestry žalovanej neboli vyplatené z rodinného domu č. XXX, . rodičia žalovanej by od darovacej zmluvy odstúpili. Na uvedenú odvoláciu námietku reflektoval súd prvej inštancie v odseku 43 odôvodnenia rozsudku, a dospel k záveru, že tento nárok bol preukázaný výsluchom sestry žalovanej, a taktiež že medzi stranami sporu nebol sporný, a preto na túto sumu prihliadol pri konečnom vyporiadaní (porovnaj odseku 43 a 46 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Z uvedeného dôvodu je uvedená námietka žalobcu nedôvodná, nakoľko v súlade s touto námietkou súd prvej inštancie rozhodol - pretože bola v rozhodnutí súdu prvej inštancie v plnom rozsahu zohľadnená.

2.8. Rovnako vo vzťahu k žalobcom opakovanej skutkovej a právnej argumentácii z konania pred súdom prvej inštancie, že do masy BSM patrí motorové vozidlo R., ktoré žalovaná predala v roku 2018 za sumu 8.000 eur, a táto suma patrí do BSM, ako aj že do masy BSM patrí motorové vozidlo X. zakúpené v roku 2008 z prostriedkov BSM za sumu 22.000 eur s tým, že suma 22.000 eur patrí do BSM, odvolací súd sa (pri absencii konkrétnych námietok žalobcu vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa predmetných motorových vozidiel) v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v odseku 38 odôvodnenia rozsudku. Pokiaľ s týmito žalobca nesúhlasil, nijakým spôsobom nekonkretizoval, v čom sú tieto závery súdu prvej inštancie nesprávne. Práve naopak, uvedené závery nachádzajú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Iba na doplnenie vo vzťahu k argumentácii žalobcu týkajúcej sa motorového vozidla R., odvolací súd poukazuje na rozpory v jeho vyjadreniach, keď v jeho vyjadrení zo dňa 18. 07. 2022 na strane 2 uvádza, že žalovaná mu vyplatila z ceny ich auta značky R. t. j. zo sumy 8.000 eur jednu polovicu (porovnaj č. l. 118 spisu).

2.9. Rovnako ako nedôvodné odvolací súd vyhodnotil aj odvolacie námietky týkajúce sa vynaloženia prostriedkov patriacich do BSM na rodinný dom č. XXX, a to platieb za elektrinu, vodu a podobne od roku 2014 do roku 2017 po 65 eur mesačne, t. j. 12 x 65 x 4, ročnej poistky za rodinný dom č. XXX od roku 2011 do roku 2017, t. j. 6 x 74 a pomníkom rodičov žalovanej, keď v zhode so závermi súdu prvej inštancie (opätovne bez konkretizácie odvolacej námietky žalobcu spočívajúcej v tom, v čom vidí nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie) sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v odseku 43 odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca preukázal úhradu elektriny a plynu iba zo dňa 18. 04. 2014 vo výške 65 eur, pričom polovicu tejto sumy vo výške 32,50 eura súd pri vyporiadaní BSM zohľadnil, tak ako to vyplýva z odseku 46 odôvodnenia rozsudku, v prospech žalobcu pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu. Rovnako ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalobcu, že do masy BSM patria zlaté predmety (prstene, retiazky, náramky, náhrdelníky) podľa fotografií, ktoré sú súčasťou súdneho spisu v hodnote 40.000 eur, na základe čoho si žalobca uplatnil voči žalovanej sumu 20.000 eur, keď v zhode so závermi súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že z fotografií na č. l. 741 - 745 súdneho spisu nie je možné odvodiť existenciu ani vlastníctvo predmetných šperkov a ani skutočnosť, že tieto patria do BSM strán sporu a ani ich zostatkovú hodnotu.

2.10. Neobstojí ani námietka žalobcu, že sumu vo výške 2.356,36 eura titulom uhradenia splátok na spoločný úver strán sporu od zániku BSM do 24. 01. 2024 si žalobca uplatňuje voči žalovanej, keď uvedená odvolacia námietka je opätovným doslovným zopakovaním skutkovej argumentácie žalobcu zo štádia konania pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa súd prvej inštancie dôkladne vysporiadal v odseku 44 odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, a s jeho závermi sa odvolací súd (pri absencii argumentácie žalobcu, v čom vzhliada na nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie) v celom rozsahu stotožnil. Uvedený záver vyplýva z výsledkov dokazovania vykonaného v prejednávanej spore, a preto odvolací súd potom nepovažoval za potrebné opakovať východiská a závery súdu prvej inštancie vyslovené k uvedenej otázke v odseku 44. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd potom dospel k záveru o nedôvodnosti odvolacích námietok žalobcu v súvislosti so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Z uvedených dôvodov, keďže súčasne v spore nevzhliadol žiadne vady v postupe súdu prvej inštancie, ktoré nebol stranami namietané, a na ktoré by bol oprávnený prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Vzhľadom na potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I. až VII. odvolací súd potvrdil aj výrok VIII. o práve na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, nakoľko tento vykazuje vecnú správnosť a v odvolacom konaní nebola jeho vecná správnosť osobitne vytknutá.

2.11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keď žalobca nemal v odvolacom konaní úspech ani len čiastočný. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľ uvádza, že predložil súdu prvej inštancie dostatočné množstvo listinných dôkazov, ktorými preukázal svoj nárok. Súd prvej inštancie absolútne ignoroval požiadavky žalobcu, aby žalovaná preukázala, akou formou, v akej výške a v akom období sa podieľala na financovaní výstavby RD č. C., rekonštrukcií RD č. C. a na splácaní úveru, ktorý bol braný hlavne pre potreby ich spoločného syna N. H., na zaplatenie jeho podlžnosti a exekúciu, ako aj na refinancovanie úverov, ktoré zobrala pre svoju potrebu žalovaná. Čo sa týka rodinného domu č. XXX je nepochopiteľné, ako rozhodol súd prvej inštancie a s týmto sa stotožnil aj odvolací súd, keďže zo správania žalovanej na jednotlivých pojednávaníach pred súdom prvej inštancie, ako aj z vyjadrení žalovanej, či už ústnych alebo písomných bolo zrejmé, že žalovaná nemá záujem na tom, aby sa RD č. s. XXX predal, a tak by sa účastníci konania vysporiadali s vlastníctvom k predmetnému rodinnému domu. Žalovaná aj po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, bráni žalobcovi vo vstupe na predmetné pozemky, bráni mu v užívaní rodinného domu a hnuťelných vecí nachádzajúcich sa v RD č. s. XXX, aj keď ona samotná ich užíva nerušene všetky spolu so svojím partnerom. Žalobca z uvedených dôvodov trvá na tom, že

Rodinný dom č. s. XXX, mal byť vo výroku I. rozsudku okresného súdu, vyporiadaný v tomto konaní, a to spôsobom, ako navrhoval žalobca, teda prikázaním do výlučného vlastníctva žalovanej v podiele 1/1 s tým, že do 6-tich mesiacov odo dňa právoplatnosti rozsudku vyplatí žalovaná žalobcovi sumu 158.500 eur, čo je 1/2 sumy podľa znaleckého posudku č. 9/2021. Súd sa uspokojil s tvrdením žalovanej, že jej údajne žiadna banka neposkytne úver, a to bez toho, aby od žalovanej žiadali predloženie listinných dôkazov, že o pôžičku žiadala, a že táto jej nemôže byť poskytnutá. Žalovaná, ako vlastníčka pozemkov, môže RD č. XXX . predat' a splatiť následne hypotéku, ktorú by mala poskytnutú. Riešenie, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie a potvrdil to aj odvolací súd, teda že RD č. XXX prikázal do podielového spoluvlastníctva, každému v 1 je absolútne nesprávne a ešte viac eskaluje napätie vzťahy medzi žalobcom a žalovanou.

3.2. Drevo na krov a bednenie RD č. XXX mal dovolateľ darované od svojich rodičov, v hodnote 5.950 eur, ktorí mali podiely v urbáre, dar nepatrí do BSM a túto sumu si nárokoval voči žalovanej v rámci vyporiadania BSM, avšak sudy to vôbec neakceptovali. Na výstavbu a zariadenie RD č. XXX použil dovolateľ finančné prostriedky v jeho výlučnom vlastníctve, ktoré nadobudol ako dividendy z jeho členstva v urbáre, ktoré netvoria masu BSM, preto si ich uplatnil voči žalovanej, avšak sudy to vôbec neakceptovali.

3.3. Garáž a pozemok riešené vo výroku III. rozsudku, nemali byť predmetom vyporiadania BSM, nakoľko uvedené nehnuteľnosti slúžili výlučne na podnikanie dovolateľa, čo potvrdil aj svedok R. a nemali tvoriť súčasť masy BSM a nadobudnuté boli výlučne z finančných prostriedkov žalobcu.

3.4. Čo sa týka hnuťelných vecí, väčšinu hnuťelných vecí má žalovaná a užíva aj hnuťelné veci, ktoré sa v rámci BSM nerozdelili, ostali teda v podielovom spoluvlastníctve a žalobcu obmedzuje v jeho vlastníctve. Do masy BSM malo byť zaradené tak, ako to navrhoval žalobca aj zhodnotenie RD č. C. (vnosy) postavený na parcele C KN č. C. v k. ú. Y. Nie je pravdivé tvrdenie žalovanej, že to financovali jej rodičia. Všetko bolo financované zo spoločných peňazí. Žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala, že by zhodnocovanie RD č. C.. financovali jej rodičia tak, ako tvrdila.

3.5. Podľa dovolateľa do masy BSM patrí aj výplata sestier žalovanej vo výške 30.000 Sk, motorové vozidlo R. XXX, motorové vozidlo X. Y., platby vykonané z prostriedkov BSM pre RD č. XXX spolu vo výške 4.314 eur, zlaté predmety v hodnote 40.000 eur. Dovolať nesúhlasí s tvrdením konajúcich súdov, že v konaní nebolo preukázané, že žalovaná si ponechala 71.000 eur za predaj RD č. XXX a pozemku C KN č. 326, nakoľko v spise sú založené listinné dôkazy (kúpna zmluva), ktoré preukazujú predaj uvedených nehnuteľností.

3.6. Dovolať navrhuje, aby dovolací súd rozsudok okresného súdu a rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a žalobcovi priznal voči žalovanej trovy dovolacieho konania.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení uviedla, že súd prvej inštancie i odvolací súd presvedčivo uviedli skutkové závery a právne dôvody, ktoré viedli k ich rozhodnutiam, a súčasne dostatočne konkretizovali právne východiská, pre ktoré sa nestotožnili s argumentáciou žalobcu, prípadne žalovanej. Žalobca v dovolaní iba zreprodukoval svoju argumentáciu zo štádia konania pred súdom prvej inštancie (zopakovanú už v odvolaní), čím zo svojho dovolania v podstate neprípustne učinil tzv. „druhé odvolanie“, ktorému účelu však dovolacie konanie principiálne neslúži. Dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V prejednávanej spore boli zistené skutočnosti - žiadna zo strán sporu nemala o prikázanie rodinného domu do svojho výlučného vlastníctva reálny záujem a žiadna strana ani nemala k dispozícii dostatočné finančné prostriedky na vyplatenie vyrovnacieho podielu za dom druhému manželovi, ktoré opodstatnili, že konajúce sudy pristúpili k výnimočnému prikázaniu spoločného rodinného domu do podielového spoluvlastníctva žalobcu v 1 a žalovanej v 1. Čo sa týka žalobcovej výhrady, že sudy rozhodli bez toho, „aby zistili skutočnú dispozíciu žalovanej s finančnými prostriedkami“, tak v civilnom sporovom konaní sudy nezisťujú ex offio (bez návrhov sporových strán) „skutočný stav vecí“, ale v súlade so zásadou prejednávajúcou zisťujú skutkový stav vecí, vychádzajúc zo skutkových tvrdení a dôkazných návrhov strán sporu. Napadnuté rozhodnutia súdov nižších inštancií sa nevymykajú nielen zo zákonného, ale ani ústavnoprávneho rámca a nie sú zaťažené vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Žalovaná navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, a aby priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Dovolateľ namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj nesprávne vyhodnotenie dôkazov.

10. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

11. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľa uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení

účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti, (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

12. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

13. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017, 2Cdo/344/2021). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a III. ÚS 504/2024, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

14. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

15. Okresný súd v bode 35. odôvodnenia svojho rozsudku dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil, z akých dôvodov vyporiadal nehnuteľnosti patriace do BSM žalobcu a žalovanej ich prikázaním do podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej, každému v podiele 1, keď uviedol, že žalobca od počiatku navrhoval prikázanie nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalovanej, avšak tá uviedla, že nedisponuje finančnými prostriedkami na vyplatenie žalobcu. Argumentovala svojím príjmom ako aj skutočnosťou, že jej žiadna banka peniaze s ohľadom na jej vek neposkytne. Rovnako žalobca uviedol, že nedisponuje finančnými prostriedkami, pričom o nehnuteľnosť neprejavil záujem; na uvedené odôvodnenie potom podrobne nadviazal odvolací súd v bodoch 11., 11.1. a 11.2. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí vyhodnotil, že „Za rozhodnú pre posúdenie spôsobu vyporiadania predmetných nehnuteľností považoval odvolací súd samotnú sociálnu situáciu obidvoch strán sporu, keď vzhľadom na vek, ako aj sociálne pomery tak žalobcu ako aj žalovanej, nemožno od niektorého z nich požadovať, aby nadobudol tieto nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva... V takomto prípade v konaní nebolo preukázané (obidve strany túto skutočnosť popreli a ani v odvolaní nebol zo strany žalobcu vo vzťahu k preukázaniu predmetnej skutočnosti namietaný odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. e) CSP), že by niektorá zo strán mala dostatok finančných prostriedkov na vyplatenie druhej strany (žalobca požadoval „výplatok“ vo výške 158.500 eur, pričom v konaní nebola súčasne sporná existencia ďalšieho spoločného úveru strán sporu v nesplatennej výške 17.244,09 eura)...“

15.1. Odvolací súd taktiež na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že „V prípade eventuality, že by sa žalovaná rozhodla naďalej bývať v predmetnom rodinnom dome (ponechať si ho vo výlučnom vlastníctve), tak by si musela zobrať úver na účely vyplatenia žalobcu z hodnoty vyporiadavaných nehnuteľností, a ak (vzhľadom na jej zistené majetkové pomery) by jej vôbec bol poskytnutý úver, (čo v konaní či už na strane žalobcu alebo žalovanej nebolo preukázané) znášala by žalovaná všetky náklady spojené s jeho poskytnutím (okrem iného aj platením úrokov)...“

15.2. Čo sa týka dreva na krov, súd prvej inštancie sa daným zaoberal, keď v bode 42. svojho

rozhodnutia vyhodnotil, že „... drevo na krov v sume približne 5.000 eur. K tejto argumentácii žalobcu súd poznamenáva, že ide o novú teóriu vytvorenú žalobcom v priebehu sporu, kde vo vyjadrení z mesiaca apríl 2023, v ktorom žiadal zohľadniť túto sumu pri predaji domu, na pojednávaní predchádzajúcom vyhláseníu rozsudku, žiadal uvedené započítať na účely vyporiadania. Samotnú hodnotu dreva použitého na krov domu ako aj skutočnosť, že išlo o jeho výlučné prostriedky žalobca opäť nepreukázal.“

15.3. K námietke ohľadom finančných prostriedkov, ktoré nadobudol dovolateľ ako dividendy z členstva v urbáre, dovolací súd podotýka, že k danej námietke sa podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom vyjadril súd prvej inštancie v bode 34. odôvodnenia rozsudku, pričom odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil. Súd prvej inštancie uviedol, že z potvrdenia Lesného pozemkového spoločenstva X. - K. zo dňa 3. 2. 2021 (č. l. 340) vyplýva vyplácanie dividend pre H. H. a jeho syna R. H. v sumách po 100 eur ku každému roku za obdobie rokov 2006 až 2020. Uvedené potvrdenie súd vyhodnotil tak, že z neho reálne nie je zrejmé, koľko peňazí bolo vyplatených ku dňu uzavretia zmluvy a tiež to, či bol žalobca členom urbáru. Tieto skutočnosti žalobca v priebehu sporu iba tvrdil a nepreukázal. Sám najprv uviedol, že previedol nároky z urbáru na syna R. v roku 2013, neskôr už nevedel uviesť, kedy ich previedol, no medzi nimi bola dohoda o tom, že podiely sa budú vyplácať vždy žalobcovi. Ani existenciu tejto dohody nepreukázal (listinami či otázkou na svedka R. H. pri výsluchu). V tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno. Nad rámec uvedeného súd poukázal na závery rozhodnutia R 42/1972, v zmysle ktorého dividendy (podiel na zisku), nájomné z pozemkov či akékoľvek iné plody a úžitky z majetku vo výlučnom vlastníctve žalobcu z členstva v spoločenstve, a teda aj odplata za predaj drevnej hmoty a ťažbu štrku z pozemkov vo vlastníctve žalobcu patria do BSM. Odvolací súd pre úplnosť doplnil, že „...dôkazné bremeno v spore o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaťažuje tú stranu sporu, ktorá tvrdí, že z jej oddeleného majetku sa niečo vynaložilo na spoločným majetok patriaci do BSM. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca v odvolaní nijakým spôsobom nespochybňoval závery súdu prvej inštancie vyslovené k tejto otázke v odôvodnení napadnutého rozsudku a iba zopakoval svoju argumentáciu zo štádia konania pred súdom prvej inštancie.“

15.4. Vo vzťahu k argumentácii týkajúcej sa garáže bez súpisného čísla a pozemku C-KN č. 338/8 dovolací súd poukazuje na to, že s otázkou, či predmetná garáž spolu s pozemkom patrí do BSM, sa súd prvej inštancie vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal v bodoch 34. a 35. rozsudku, pričom odvolací súd sa s uvedeným stotožnil. Súd prvej inštancie ustálil, že žalobca nenadobudol garáž do svojho výlučného vlastníctva, t. j. garáž patrí do BSM strán sporu. Nadobudnutie garáže z dividend z urbára ako výlučného majetku žalobcu ku dňu uzavretia kúpnej zmluvy súd preukázané nemal. Rovnako ani tvrdenie o pôžičke v sume 4.000 eur na účely kúpy garáže súd nevyhodnotil ako dostatočné a preukazujúce možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva výlučne v prospech žalobcu. Podľa ustálenej judikatúry (R57/1970) platí, že ak zmluvu o pôžičke uzavrie iba jeden z manželov a takto získané peniaze použije na kúpu určitej veci, aj táto hodnota bude patriť do BSM, nejde o výlučný majetok žalobcu. Žalobca tiež uviedol, že pôžičku uhradil v septembri roku 2018, t. j. za trvania manželstva, čo znamená, že pôžička bola vyplatená z prostriedkov patriacich do BSM. Takýto právny záver vyplýva aj z rozhodnutí NS ČR sp. zn. 22Cdo/3596/2006 a 22Cdo/3596/2006. Rovnako súd poukázal na tvrdenie žalobcu, ktorý na pojednávaní dňa 15. 3. 2023 uviedol, že pôžičku vyplatil zo životnej poisťky. Uvedené tvrdenie však žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Všetky vyššie uvedené skutočnosti viedli k jednoznačnému záveru, že garáž bez súpisného čísla evidovaná na LV č. C. pre k. ú. Y. patrí do BSM strán sporu.

15.5. Odvolací súd sa riadne zaoberal aj námietkou ohľadom zhodnotenia rodinného domu č. C. (vnosy), keď uviedol, že „Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s predmetnou uplatnenou sumou za zhodnotenie predmetného pozemku, keď rovnako ako vo vzťahu k žalobcom tvrdeným vnosom do rodinného domu súp. č. XXX vo výlučnom vlastníctve žalovanej správne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Mcdo/10/2011, pričom dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu jeho reálnych investícií z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu do oddeleného majetku žalovanej (rodinného domu súp. č. XXX, prípadne pozemku parcela KN C č. 326)“. Súd prvej inštancie v bode 42. uviedol, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca nepreukázal investovanie do tohto majetku vo forme kúpy hnutelných vecí, zariadení, úhrade prác. Žalobca si sám vytvoril zoznamy materiálov a vykonaných prác, no súdu nepreukázal ich

skutočné vynaloženie.

15.6. Odvolací súd sa relevantným spôsobom zaoberal aj námietkami dovolateľa, že do masy BSM patrí aj výplata sestier žalovanej vo výške 30.000 Sk (bod 24.) a uviedol, že na uvedenú námietku reflektoval aj súd prvej inštancie v bode 43., keď dospel k záveru, že tento nárok bol preukázaný výsluchom sestry žalovanej, medzi stranami sporu nebol sporný, a preto na túto sumu prihliadol pri konečnom vypořiadaní.

15.7. Rovnako vo vzťahu k žalobcom opakovanej argumentácii, že do masy BSM patrí motorové vozidlo R., ktoré žalovaná predala v roku 2018 za sumu 8.000 eur, a táto suma patrí do BSM, z ktorej sumy si žalobca nárokuje polovicu t. j. sumu 4.000 eur; ako aj že do masy BSM patrí motorové vozidlo X. zakúpené v roku 2008 z prostriedkov BSM za sumu 22.000 eur s tým, že suma 22.000 eur patrí do BSM, odvolací súd sa v bode 25. (pri absencii konkrétnych námietok žalobcu vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa predmetných motorových vozidiel) v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v bode 38. súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná poskytla žalobcovi sumu 4.000 eur na zakúpenie iného vozidla, a to zn. N. X., čo bolo potvrdené svedkom T.. Nárok žalobcu na vyplatenie kúpnej ceny vozidla R. XXX tak nie je dôvodný. K vozidlu X. Y. mal súd za preukázané, že toto vozidlo nadobudla žalovaná až po zániku BSM, t. j. nepatrí do masy BSM. Žalobca nepreukázal, že predmetné vozidlo bolo zakúpené v roku 2018 z prostriedkov patriacich do BSM vo výške 22.000 eur.

15.8. Rovnako ako nedôvodnú odvolací súd v bode 27. vyhodnotil námietku žalobcu, že do masy BSM patria zlaté predmety (prstene, retiazky, náramky, náhrdelníky) podľa fotografií, ktoré sú súčasťou súdneho spisu v hodnote 40.000 eur, na základe čoho si žalobca uplatnil voči žalovanej sumu 20.000 eur, keď v zhode so závermi súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že z fotografií na č. l. 741 - 745 súdneho spisu nie je možné odvodiť existenciu ani vlastníctvo predmetných šperkov a ani skutočnosť, že tieto patria do BSM strán sporu a ani ich zostatkovú hodnotu.

16. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihliadne a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovoláním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolateľom tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd v posudzovanom spore nezistil v postupe súdu nižšej inštancie pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, predstavujúce porušenie práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

17. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúca z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov však nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je pritom iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany sporu.

18. To, že dovolateľ so skutkovými závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných

dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

19.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobca preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. Dovolací súd záverom zdôrazňuje, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (pozri napr. 3Cdo/321/2015, 3Cdo/888/2015, 3Cdo/156/2016, 3Cdo/90/2017).

21. Podľa dovolacieho súdu obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán pri vykonávaní dokazovania ako to žalobca v dovolaní namieta. Súd prvej inštancie i odvolací súd vytvorili obom stranám sporu rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam, ako aj rovnakú možnosť navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo účastníka konania/strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

22. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

23. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná, preto jej dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.